

Коранът и неговата мъдрост

Дата: Friday, April 18 @ 16:05:17 EEST

Тема: Свещенният Коран

Коранът е най-великият дар на Аллах към човечеството и неговата мъдрост е уникална. Накратко казано, целта на Свещената книга е да пази ислямските принципи, да води човечеството по Правия път и да пречиства човешката душа, да буди човешкото съзнание и да просвещава човешкия ум.

Коранът е Словото на Аллах, разкрито на Мухаммед чрез Светия Дух (Джибрил) и не е по силите на човешкия ум и въображение да сътвори нещо подобно.

Всички признават, че съвременниците на Мухаммед са били майстори на красноречието и не им била чужда идеята да съперничат на Корана. Но те не били в състояние да създадат подобна на него книга и никога не са отричали това. Мухаммед е бил неграмотен и не го е криел. Най-голямата чест за него е това, че бил неграмотен човек, пратен сред неграмотните хора да учи цялото човечество, грамотно и неграмотно, на истинското послание на Аллах. Това е първият факт за Корана като слово на Аллах.

Вторият факт за тази уникална книга е неоспоримата автентичност на нейното съдържание и стил - качество, което никога друга книга не е имала и не ще има. Автентичността на Корана не оставя никакво съмнение относно чистотата, оригиналността и целостта на неговия текст. Сериозни учени, мюсюлмани и немюсюлмани, са стигнали до извода, че Коранът, който използваме днес, без съмнение, е същата книга, която Мухаммед е получил и проповядвал, и чрез нея е живял, и я е завещал на човечеството преди четиринадесет века. Като илюстрация на тази неподобна автентичност на Корана могат да се споменат някои бележки:

1. Коранът е низпослан на части, но никога не е бил лишен от форма, ред и подреждане. Дори името на Корана означава, че той е бил единна Книга още от самото начало.

“Тази книга - без съмнение в нея - е напътствие за богобоязливите.” [2:2]

“Онези, които не вярват в Напомнянето, след като дойде при тях, а то е съхранена Книга, която лъжа не я доближава нито отпред, нито отзад, и е низпослание от премъдър, всеславен [ще имат болезнено мъчение].” [41:41-42]

Подреждането на Корана отразява замисъла и желанието на Аллах, към които Мухаммед и неговите сподвижници се придържали:

“И рекоха неверниците: “Защо Коранът не му бе низпослан наведнъж?” Така [Ние отредихме]! За да укрепим с него твоето сърце. И [ти] го прочетохме на части.” [25:32]

2. Арабите се отличават с изтънчен литературен вкус, който им позволява да се наслаждават на добрите литературни произведения и високо да ги оценяват. По единодушното им мнение Коранът е най-големия литературен шедьовър, който някога

са познавали. Те били трогнати от неговото красноречие и привлечени от изключителната му прелест. В него открили най-великото задоволство и най-голямата радост, и започнали да го запомнят и рецитират. Всички мюсюлмани и много немюсюлмани в миналото и сега се възхищават, цитират и много почитат Корана.

3. Всеки мюсюлманин, мъж или жена, е длъжен да рецитира част от Корана по време на всички молитви и в нощното бдение. За мюсюлманите рецитацията на Корана е висша форма на поклонение и всекидневна практика.

4. В преобладаващата си част арабите били неграмотни и трябвало изцяло да разчитат на паметта си за запомняне на поемите и откъсите, които много харесвали. Те се отличавали със силна памет, благодарение на която пазели литературното си наследство. Всички хора с литературен вкус признали, че Коранът е неподражаем и недостижим и те побързали да го запомнят с благоговение и възхищение.

5. По времето на Мухаммед имало вещи писари и професионални записвачи на Откровенията. При всяко низпославане на знамение или откъс, той веднага повелявал на своите писари да го запишат под негов контрол. Записаното от тях се проверявало и удостоверявало от самия Пророк (Аллах да го благослови и с мир да го дари!) Всяка дума била преглеждана и всяко знамение било поставяно на съответното място.

6. До времето, когато откровенията приключили, мюсюлманите имали много завършени записи на Корана. Те били запаметявани, рецитирани и използвани за всекидневните цели. Когато възниквало различие, въпросът се отнасял до самия Пророк, независимо дали това било свързано с текста, значението или интонацията му.

7. След смъртта на Мухаммед Коранът бил вече запаметен от много мюсюлмани и имало многобройни негови записи. Но дори това не удовлетворило Абу Бакр, първия халиф, който се страхувал, че смъртта на хората, заучили Корана наизуст, би довела до сериозно объркване. Той се посъветвал с най-вещите мюсюлмани и поверил на Зайд ибн Сабит, главния писар на Пророка за Откровенията, да състави окончателна и завършена редакция на Свещената Книга, както самият Мухаммед го упълномощил навремето. Той направил това под контрола на сподвижниците на Пророка и с тяхна помощ. Последното и завършено копие било проверено и одобрено от всички мюсюлмани, които слушали Корана от Мухаммед и го запаметили. Това било направено за по-малко от две години след смъртта на Мухаммед. Откровенията били все още живи в умовете на писарите, запаметяващите и другите мюсюлмани - сподвижници на Пророка.

8. По време на халифа Осман, около четиринадесет години след смъртта на Мухаммед, обобщените копия на Корана били широко разпространени в новите територии, които били приобщени към Исляма. Повечето от жителите им не били виждали Мухаммад и не били слушали неговото рецитиране. Поради различното географско положение те четяли Корана с леки различия. Започнали да възникват несъответствия в рецитацията и интонацията, и това породило спорове сред мюсюлманите. Осман предприел бързи мерки, за да се преодолее ситуацията. След като се посъветвал с религиозните водачи, той създал група от четирима бивши писари на Откровенията, които събрали всички налични копия и ги замененили с единствено утвърдено копие, което трябвало да се чете според говора и диалекта на Курайш, родното племе на самия Мухаммед. Този диалект е възприет за еталон, защото е най-красноречивият и на него е низпослан Коранът. Така Свещената книга отново била съобразена с говора на човека, на когото е низпослана. Оттогава досега се прилага същата унифицирана версия без ни най-малка промяна на думите или подреждането, или дори на една буква.

От тези факти учените стигат до извода, че днес Коранът е такъв, какъвто бил

низпослан първоначално и какъвто винаги ще бъде. Никога към него не са правени нито допълнения, нито съкращения, нито изопачавания. Неговата история е толкова ясна, колкото и дневната светлина, достоверността му е неоспорима и абсолютното му запазване е извън всякакво съмнение.

Коранът е преизпълнен с неповторима мъдрост като първоизвор. Мъдростта на Корана произлиза от Мъдростта на Автора, който не може да бъде друг освен Всевишния Аллах. Тя произлиза също от подчиняващата сила на Книгата, която е неподражаема и интригува всички хора на знанието.

Реалистичният подход на Корана, практическите решения, които той предлага за човешките проблеми, благородните цели, които поставя пред човека, изясняват мъдростта на Корана като мъдрост с особена същност и характер.

Тази статия пристига от www.islam-bg.net

<http://www.islam-bg.net/www.islam-bg.net>

URL адресът за тази история е:

<http://www.islam-bg.net/www.islam-bg.net/modules.php?name=News&file=article&sid=2>